Ч. 112 Пятниця 20 мая (1 червня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 3.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провинциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

„Буковина“ — „Ділу“.

На статі „Діла“ про „буковиньску політику“ показали ми наглядно, що наші політики з відпорного становища замість звернути свою роботу туди, куди потреба, старають ся дальше розбивати Русинів на партиї, а замість їх консолідувати і орґанізувати, заводять між ними розлад і роблять заколот. Про саму полеміку „Діла“ з Буковиною нам не ходило; але коли ми вже навели то, що писало „Діло“, то послухаймож тепер, що відповідає єму „Буковина“. В послїднім своїм числї дає „Буковина“ „Дїлу“ таку відповідь:

„Від коли наступила зміна міністерства т. є. від листопада минувшого року, збили ся галицкі народовці зовсім з пантелику, і повстав межи ними в справі веденя політики народної такий заколот, що ще і доси не прийшло до порозуміня; ба, що гірше, народовці розділили ся тепер явно на два противні собі табори. Пішло о те, чи посли рускі в Раді державній мають станути по стороні правительства і тою дорогою виєднати для Руси якісь здобутки, чи мають перейти в опозицию; пішло о те, а вийшло на цілком що инше. Замість розібрати основно всі користи і хиби одної або другої дороги, і аж по такій зрілій розвазі на щось рішити ся або не уміючи, чи не маючи відваги рішити самим се справді важне питанє, відкликати ся до загалу і з ним сю справу основно і безсторонно обдумати, поступив собі голова руского клюбу, посол Романчук, цілком инакше і тим повернув справу на иншу дорогу. Єму захотіло ся опозициі, а що більшість руских послів була тому противна, то він аби поставити на своїм і приневолити всіх послів піти таки за собою, пустив ся на ріжні штучки, як помиренє народовців з москвофілами і радикалами, як нібито відклик до загалу народовців на загальних зборах Народної Ради і т. п. Загал народовців галицких, котрих до тепер їх проводир про хід справ політичних анї сам н. пр. в довірочний спосіб, анї через орґани народовців не уважав за відповідне добре інформувати, а до котрих якось чомусь то саме тепер звернув ся о пораду, а в дійсности о одобренє своєі опозицийної політики, той загал, що власне задлятого в справах полїчично-народних є сам як найбільше безпорадним і несьвідомим річи, як міг він ту справу рішати?! Він пішов і тепер, можна-б сказати, на сліпо за Романчуком. Дійшло аж до того, що на загальних зборах Народної Ради ухвалено, що лиш той може називати ся Русином, хто іде з Романчуком. Ось, де вилізло шило з мішка!

Здає ся, аби виконати сю ухвалу загальних зборів Народної Ради, накинулось „Діло“ в ч. 105 з 23-го мая на буковиньских народовців і на „Буковину“ за те, що они сьміли як до тепер так і по тій ухвалі явно виступати против політики Романчука. Причини, чому ми не годимо ся з тою політикою, обговорили ми нераз і подрібно в „Буковині“ і не будем їх повторяти. „Діло“ ні одним словом до тепер їх не збило, бо се не так легко; оно вибрало спосіб далеко лекший, оно грозить нам! Для арґументів розумових ми завсїгди приступні, але погрозами без арґументів не дамо ся застрашити. Взагалі менторскі погрози се застаріле средство на те, аби когось переконати.

Перед усім закидує нам „Діло“, що ми не з пересьвідченя але задля „політики буковиньскої“ виступали і виступаєм против опозицийного становища посла Романчука. Наше дотеперішнє поступованє і напрям „Буковини“ є найліпшим сьвідком, що і в нашій „буковиньскій політиці“ були й є завсїгди провідною думкою і єі підставою для нас інтереси загально рускі і з того становиска, а не з становиска виключно буковиньского, осуджували ми політику галицких Русинів, і з сего становиска ми і на далї ніколи не зійдемо. Закид партикуляризму, повітовщини, мусимо ми як раз зробити „Діловн“ і політиці Романчука, котрі ще й нині не видять Русинів поза повітами галицкими, а зі справами Русинів негалицких так мало обзнакомлені, що н. пр. ще до не давна про буковиньску Русь приймали інформациі від Тиміньского і судили о всім після єго поглядів. „Відносини в Буковині а Галичині, каже „Діло“, инші, то й становище Русинів може бути там а тут инше“ — се правда, о скілько се відносить ся до справ чисто краєвих, але становище Русинів не може а бодай не повинно бути инше, коли ходить о справи загальні і інтереси загальнорускі. В сих справах має кождий Русин рівний голос „авторитетний“, котрий має за собою правду. На тій підставі не може ніхто заперечити нам права, обговорювати поступованє і політику народовців галицких; і сего права ми не зречемо ся помимо завізваня „Діла“, не мішати ся в справи галицкі, помимо знаної вже ухвали „Народної Ради“, іти слїпо за Романчуком. Послів руских в Раді державній уважаємо ми заступниками Русинів взагалі, а не поодиноких повітів; їх політика обходить і нас буковиньских Русинів, і тому не може се бути для нас байдужним, яка ова і який єі напрям.

Аби надати своїм виводам більшу вагу, позволило собі „Діло“ кинути підозрінє на на-

---

1)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Культурно-етноґрафічні образки з нинішного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Найманаі др.)

„Мертві встають з гробу“ і „камінє говорить!“ — так можна справедливо сказати, коли чує ся про ті відкритя, які пороблено в послїдних часах в Єгипті, краю давних Фараонів, в тім колись клясичнім розсаднику всесьвітної культури і цивілізациі, котрий навіть на нашім житю витиснув своє тисячами літ незатерте знамя. Хто-ж з нас не знає тих слів: „Я єсьм той, що вивів тебе з Єгипту, з дому неволі“, або чи єсть де який християнин, котрий би не знав, що Той, котрий для спасеня роду людского пострадав на хресті житє, дитиною утїкав перед лютим Іродом до Єгипту? Скоро лиш згадаємо про перші початки віри Христової, то не можемо поминути Єгипту і мимо волі приходять на гадку ті фараони египетскі, за часів котрих жили і ділали Йосиф та Мойсей. Давно, дуже давно лягли ті фараони в гробах, в могилах, ставлених з величезного каміня тими, що жили в египетскій неволи і майже память була про них загинула. По тисячах літ споглядали люди з подивом на ті величезні камінні будови, звані пірамідами, що вкривають поля на лївім березі Нілю повисше Каіра і довго не могли зрозуміти, до чого мали они служити, яка була їх ціль. Аж ось показало ся, що то могили фараонів, що в них знаходять ся гроби давних королїв египетских та їх родини. Нині встають мертві з тих гробів, а камінє з їх могил розповідає нам їх історию.

В виду того, що нам вже доси розповіло камінє, стало ся то, що нас доси учено в школї про давних Єгиптиян, майже чистою байкою; история давного Єгипту змінила ся через то майже не до пізнаня і зміняє ся чим раз більше в міру того, як поступають щораз нові відкритя в т. зв. некрополях єгипетских або містах покійників. Ось недавно тому, бо вже сего року, зроблено знову два важні відкритя в пірамідах коло Дахшур над Нілем. В днях 7 і 8 марта с. р. найдено там в одній з пірамид великий скарб, зложений з богато дуже цінних річий з золота і дорогого каміня. Який то скарб, можна собі легко уявити, коли знатоки оцінили саму вартість золота і дорогого каміня без взгляду на роботу і старинність тих предметів на 40.000 єгипетских фунтів або 480.000 зр. Треба-ж тепер зважити, що декотрі з тих предметів, іменно золоті, суть так красно вироблені, як би їх красше і ліпше не виробили нині й найліпші з наших золотарів, а відтак, що ті предмети лежали у гробах під землею яких 5.000 лїт, бо они були там зложені на яких 3064 лїт перед рождеством Христовим. Скарб сей привезено дня 11 марта до Каіра, столиці Єгипту, і зложено там в музею старинностий в Ґізех.

В слід за тим зроблено друге відкритє. Ото в половині цьвітня с. р. удало ся директорови музея в Ґізех, Морґанови, вислідити нові гроби, в котрих, як опісля показало ся, спочивали мощі одного фараона і якоїсь доньки єгипетского короля. І в сих гробах знайдено множество цінних річий. Насамперед знайдено одну скриню, в котрій були дві деревляні статуи, виложені золотою бляхою; на одній з них, на золотій блясі, було виписанє імя короля: „Син сонця, Гор, іменем Фу-аб-ра (читає ся Ав-іб-ра)“. В другій скрини, вже в справдішній домовині, спочивала мумія того-ж короля; голову фараона, котрого тут зложено яких 5.000 лїт тому назад на вічний упокій, вкривала золота бляха, в котрій над очима покійника були вправлені два кришталі. Крім того знайдено ще алябастрові плити, на котрих була виписана історія короля та одну скриню з всїлякими предметами для померщого, запечатану печатию, котру приложив, як видко, якийсь високий урядник, котрого титул був „знакомий короля“. Дальші розслїди довели до відкритя гробу „доньки короля, Нуб-готеп Та-круті“; смола земна, котрою було вкрите по смерти єі тїло, з'їла єго зовсїм, так, що лишились лиш кости, але коло них лежало множество дорогоцінних річий, котрі вложено донці короля до могили.

ше поступоване, кажучи, що ми свої погляди на руску політику — і то нїбито за іменоване проф. Пігуляка членом краевої Ради шкільної — „до тижня“ змінили. Се чиста неправда. Ми завсїгди однаково задивляли ся на сї справи, і се „Дїло“ добре знае, бо ми вже раз на тоту саму напасть „Дїла“ відповідали єму в ч. 1-ім з сего року; тому тим дивнїйше, що „Дїло“ торочить небилиці і вою́е безпідставними підозрїнями. Із сего всего видко, хто „керинить“.

Справоздавець наш про загальні збори „Народної Ради“ у Львові був умисно на те висланий з Черновець на сї збори, і ми віримо єму цїлковито. Єго справоздане найшли ми, порівнавши єго з справозданем „Дїла“, обєктивним і вірним. Ми взагалї вже таки привикли до того, судити справи рускі обєктивно, представляти їх вірно, бо ми нїколи задля якихсь хвилевих успіхів або партийних взглядів не „кривили душею для прибутку“. Доказом того наше становиско в справі рускої правописи, становиско супроти москвофілів і т. д., доказом сего і наше теперішне становиско, на котрім ми не лякаючись громів „Дїла“ ріжемо правду в очи. З огляду на се мусимо відперти зовсїм незаслужений, а крім того і взагалї неприличний закид брехливости і тенденцийности. Що ми віддаємо річ так, як її видимо, отсе є властива причина гнїву „Дїла“, але-ж помимо гнїву способу сего будем ми придержувати ся і дальше, хоч „Дїло“ каже, що ми єму тим „керинимо“. Ми віримо в щирість заходів Барвіньского і Вахнянина, а навіть через найбільше побільшаючі скла не добачаємо зради; ми глубоко переконані о успішности їх політики, так само як з другого боку ясно стоїть нам перед очима безвихідність полїтики Романчука; ми находимо в політиці Барвіньского і Вахнянина якусь ідейність, певні засади, певну провідну думку, а бачимо в політицї Романчука саму блуканину без просьвітку; ми бачимо і се, що в Галичинї „значно переважаюча більшість народовців“ стоїть по стороні Романчука, а камінем обкидає Барвіньского і Вахнянина, але ми не замикаєм очий, аби не видїти, які причини сему; але ми також бачимо, що тї причини (про них поговоримо ми подрібнїйше иншим разом), приглянувши ся їм близше з загального і загальноруского становиска, нїяк не видержать критики здорового розуму і чи скорше, чи пізнїйше мусять устати. От тому то ми, що приглядаєм ся справі з більшої перспективи і власне задля того судимо більше обєктивно, не поводуючи ся нїякими взглядами особистими анї пристрастями, маючими своє жерело в місцевих обставинах, не зважаємо власне на голос „значно переважаючої більшости народовців галицких“ і стоїмо явно по стороні Барвіньского і Вахнянина. Справа отся є загальноруска, а не лиш виключно галицка, тому і ми мусимо мати тут голос. Але-ж „Дїло“ не хоче допустити, щоби в справах таких хтось більше міг промовляти, оно уважає лиш себе за таке, що може авторитетно говорити. Хиба, що авторитетно, бо щоб глубше розібрати справу, щоб доказати ясно, що она лиш така, як „Дїло“ єї розуміє, може принести для загалу пожаданий успіх, на се „Дїло“, хоть є дневником, до тепер ще не спромогло ся; не спромогло ся навіть на те, щоб розібрати пр. дуже обєктивні, з великим спокоєм і знанем галицких стосунків написані статї, які в тій справі поміщала „Народна Часопись“; не розмовило ся оно і з нами, а лиш грозить і заставляє ся своїм авторитетом.

Нові порядки в старій одежи в Росиї.

Кілька днїв тому назад зазначили ми коротко, що у внутрішнім порядку в Росиї настала важна зміна, нагадаюча часи царя Николая. Ото цар видав указ, котрим заборонив мінїстрам і губернаторам іменувати підвластних їм урядників; натомість установив при своїй прибочній канцеляриї окремий відділ, котрий має вести контролю над всїми урядниками і предкладати їх іменоване самому цареви.

Се обмежене власти мінїстрів і губернаторів, а тим самим і всеї бюрократиї росийскої викликало, як тепер доносять з Петербурга, величезний переполох серед тої бюрократиї, але праса росийска висказує ся о нїм досить осторожно. „Нов. Время“ пише: „Новий указ зробив величезне враженє серед так численного сьвіта урядничого в Петербурзї. То вернене до минувшости, від котрої дїлить нас 35-лїтний період, зазначивший ся без сумнїву поступом на всїх полях житя, не виключаючої і служби державної, настало зовсїм несподївано, особливо же, щ› єго приготовлювано тихенько так, що аж на кілька днїв перед єго оголошенєм появили ся о нїм перші невиразні поголоски в тутешних кругах урядничих....

„Указ той єсть дуже поважним обмеженєм компетенциї і власти осіб, котрі мали право іменувати і усувати урядників. Якою покаже ся в практицї заведена зміна, трудно предвидїти; то річ певна, що новий указ стоїть в суперечности з поглядами і відносинами, які виробили ся в сьвіті урядничім. Не без причини поставлено новий указ в звязи зі зміною порядку предкладаня до нагород царских. Було то перше обмеженє прерогатив властий начальних у відношеню до підвластного їм персоналу урядничого, а тепер заповіджена зміна обмежає ті прерогативи вже не лиш у виїмкових случаях, де ходить о нагороди, але у звичайних нормальних відношенях урядничих. Розуміє ся само собою, що то, що під взглядом впливу і компетенциї тратять власти начальні, то перейде в значній части на новий відділ прибочної царскої канцеляриї, остаючої під проводом мінїстра двору“....

Дехто догадує ся, що згаданий указ викликали послїдні арештованя, стоячі в звязи з викритим заговором на житє царя, позаяк межи арештованими знаходять ся урядники всїляких відділів, а іменно мінїстерства скарбу, контролї державної і т. д. Указ має дату дня 18 мая і мав вийти з особистої ініцияти́ви царя, котрого то дуже обурило, що богато тепер скомпромітованих урядників єдержало посади лиш завдяки широко розгалуженій системі протекцийній. Тепер всякі іменованя на найменші посади етатові будуть виходити безпосередно від царя, він буде їх підписувати, а контрасиґнувати директор канцеляриї і аж тогди буде то іменоване оголошувати ся в урядовій ґазеті.

Анґлїйскі ґазети подали були вість, що в виду сеї нової зміни всї мінїстри, уважаючись оскорбленими обмеженєм своєї власти, рішили ся податись до дімісиї. Вість сю треба очевидно принимати з всякою осторожностию, позаяк щось подібного не діє ся в Росиї. Лиш один раз подало ся було росийске мінїстерство до дімісиї а то з вельми важних взглядів полїтичних при вступленю царя Александра III. на престол; впрочім росийске мінїстерство не становить зборного тїла і нїколи за таке не уважало ся.

Отсе був результат розкопів могил коло Дахшур до дня 19 цьвітня с. р. Ми ще раз вернемо до обширнїйшого їх опису; на разї обмежаємось лиш на повисшім, з котрого вже достаточно видимо, як цїнні, як цікаві памятники давної минувшости скриває в собі земля єгипетска. Довго, довго не знало ся майже нїчого про житє давних Єгиптиян, аж промовило камінє і розказало нам дуже цікаві річи про него. Але як всюди так і в Єгипті трудно зрозуміти давної бувальщини, без знаня теперішного житя і длятого, думаємо, буде найлїпше, коли придивимо ся теперішному Єгиптови, а заразом глянемо і на то, що він зберіг з давної своєї минувшости, котра не позістала без впливу і на житє народів в Европі.

I.

З Трієсту до Александриї. — Стара Александрия Александрийска бібліотека. Стовп Помпея. — Рамле і Абукір. — Порт-Саід і канал суеский. — Ісмаіла і Суес. — Гора Синай.

Півпята дня треба їхати кораблем з Трієсту до Александриї. В пятницю дня 10 марта о 11 год. рано сїв я на пароход товариства Австро-угорский Льойд „Вперед“, котрий плив до Індиї, а по дорозї мав поступити і до Александриї. Пароход „Вперед“ єсть то красний і великий корабель, котрого машина має силу 2000 коней, а котрий може легко перевозити набор ваги 2476 тон. Корабель єсть вигідний і осьвітлений електрично. Около полудня підтягнего якор і пароход став величаво сунути ся по сильно розбурханім мори. На пароходї були подорожні з ріжних сторін сьвіта; поволи стали ми познакомляти ся з собою і незадовго з цїлого товариства утворила ся як-би одна, велика родина, серед котрої чоловікови стало аж якось відраднїйше.

В суботу 11 марта вечером доплив наш корабель до Бріндізі, міста на всхіднім побережу Італиї і тут запустив якор у воду. На корабли з'явив ся зараз італїяньский лїкар, щоби оглянути, чи хто з подорожних не занедужав, та щоби єго не пустити до міста. На щастє були всї подорожні здорові. Тепер стали декотрі виходити з корабля і пішли до міста, а за то приходили нові пасажири. З корабля повиношено товари, а набрано сьвіжі; посходили ся також італїяньскі крамарі, та зайшли італїяньскі сьпіваки з своїми мандолїнами. Крамарі порозкладали зараз свої товари та заохочували подорожних до купованя, а сьпіваки почали висьпівувати італїяньскі пісні народні і так настало на покладі корабля майже в однїй хвили веселе житє.

О пів ночи підоймив корабель знову свій якор та відплив з Бріндізі, а перепливши відтак через пролив отрантский, дістав ся з Адрийского моря на море Середземне. Була недїля 12 марта досьвіта, коли наш пароход переплевав через Отрантский пролив. В Середземнім мори захопила нас буря і богато з подорожних дістали морской хороби. Около полудня притихла буря і наш пароход сунув ся скоренько по безкраїм мори. Ми плили що-раз дальше і дальше, переїхали попри Йоньскі острови: Корфу та Санта Мавра, попри місто Арґостолїон на острові Кефальониї, славне із своїх „млинів морских“, та попри остров Занте. Коло Арґостолїон, бачите, на північнім кінчику півострова, на котрім лежить се місто, суть великі і глубокі печери, в котрі вливає вода з моря. При вході до сих печер стоїть від многих лїт кілька млинів, котрих колеса обертає вода, що вливає з моря. Де відтак подїває ся та вода в печерах під землею, не знати; а прецї мусить она там десь подївати ся, коли печери нею не переповняють ся. В найновійших часах настав здогад, що вода з моря пливе сими печерами десь дуже глубоко в землю, аж до того місця, де земля у внутрі єсть горяча і розтоплена. Там кажуть, робить ся мабуть з тої води пара, котра від часу до часу вибухаючи, викликує ті землетрясеня, що навіщають часто не лиш сусїдні острови як н. пр. остров Занте, але й цїлу Грецию. Про остров Занте єсть у Італїянцїв така приповідка: Isola Zante è fior di Levante. Остров Занте єсть цьвітом Леванти. (Левантою називають купцї взагалї побережа та острови всхідних країв, як: Грециї, Малої Азиї, Сириї, а по части і Єгипту). Однакож в нинїшну пору перестав сей красний і урожайний остров бути цьвітом Леванти. Кілька землетрясень в 1893 р. страшно єго спустошили і зруйнували тамошних жителїв так, що они не мають навіть де мешкати та днують і ночують в дрантивих шатрах під голим небом. Здалека виднїли ся високі гори Пельопонезу, котрих верашки були ще вкриті снїгом. Відтак підпливли ми під остров Кандию або Крету. Підчас сеї довгої подорожи прилетїла на наш корабель і впала на поклад утомлена перепеличка, що вертала з теплих країв в наші сторони; посидїла трохи на корабли, відпочила, а відтак зірвала ся і полетїла дальше в противну сторону, як ми плили. Тужним оком споглядали ми за сею любою пташкою, що нагадала нам наш рідний край, доки аж не щезла нам з очий.

Ві второк, дня 14 марта, пополудни показало ся вже єгипетске побережє, а вечером станув наш корабель під Александриєю. Позаяк в'їзд до порту єсть задля множества підводних скал дуже небезпечний, то підплив до нашого корабля проводир з Александриї і за-

Перегляд політичний.

В Палатї послів вела ся вчера дебата над австро-російскою угодою торговельною. Дебату над реформою закона прасового перервано. Мінїстер Вурмбранд промавляючи за австро-російскою угодою торговельною заявив, що та угода дає як раз найлїпшу поруку спокійної будучности і розвою загального добробиту монархії.

Справа цивільних супружеств на Угорщинї і виступленє против неї угорскої палати послів все ще не залагоджені. Кажуть, що партия лїберальна на случай зміни кабінету готова перейти до опозиції. З причини не ясної ситуациї в сїй справі не знати також, коли зберуть ся спільні Делеґациї.

Вчера прийшло в Софії до поважних розрухів, серед котрих стріляно з револьверів і ранено одного чоловіка. Дотеперішна партия правительственна, або партия Стамболова зібрала ся була на площи перед соборною церквою і з відси пішла перед палату правительственну і хотїла зробити Стамболову овацию. За нею пішла і партия опозицийна і тут розпочала бійку, котра остаточно закінчила ся тим, що опозиция мусїла утїкати. Кажуть, що дімісию Стамболова спонукали якісь інтриґи двірскі, а відтак і то, що кн. Фердинанд хоче мабуть заключити з Росиєю якусь угоду, котрій Стамболов і прочі сербскі патріоти рішучо противні.

Новинки.

Львів дня 31 мая.

— **Презенту** на Поворозник надало ц. к. Намістництво о. Володимирови Козловскому, гр. кат. сьвященикови з Банниці, бо о. Лев Боляньский зрік ся.

— **Похвальне письмо** і грошеву нагороду дало Міністерство оборони краєвої командантови постерунку жандармериї Томі Кульматицкому за его енерґічну діяльність підчас повени в Нижневі, в повітї товмацкім.

— **Запомоги.** Виділ краєвий надав, відповідно до внесень комітету опіки над сьвящениками униятами холмскими, їх вдовами і сиротами, такі підмоги: Домин. Витошиньскій 80 зр., Еленї і Алекс. Кунцевичівним 75 зр., о. Юр. Кунцевичеви 70 зр., Юл. Мальчиньскій 60 зр., Теоф. Поцїевій, Анні Себовичевій по 50 зр., Соф. Заткаликовій і Теоф. Терликевичевій по 40 зр., Юл. Шулякевичевій 35 зр., Ем. Войновскій, Анаст. Мальчиньскій, Ант. Шулякевичевій і Ем. Власевичевій по 30 зр., Йос. Мальчиньскій, Соф. Мальчиньскій, Анні Криняткевичевій і Теодос. Липиньскій по 25 зр.

— **„Гуцульска спілка“ в Коломиї.** Декотрі часописи москвофільскі неприхильні всякому розвиткови народу руского, хоч би то було лиш на поли промислу і торговлї, пустили чутку, що руска „Гуцульска спілка“ промислова в Коломиї, котра там удержує також і школу промислову, де руска молодїж виховує ся на здібних промисловців, банкротує і має незадовго вже лїквідувати. Єсть то неправда; противно „Гуцульска спілка“ поробила в послїдних часах кроки, щоби розширити своє дїло торговельне. Москвофілам ходить очевидно о те, щоби убити „Галицку спілку“ а ще більше злучену з нею руску школу промислову, з котрої могла би повстати державна руска школа промислова. Наші політики з відпорного становища мають один доказ більше, з ким они мирять ся, та чи межи москвофілами в столици а на провінциї єсть яка різниця.

— **Поліцийні приписи на час вистави.** Куренє тютюну на площи вистави дозволене лише на 4 головних улицях, в Стрийскім парку, в реставрациях і каварнях. Недокурки треба кидати в умисно на ту цїль уміщені скринки, в реставрациях в попельниці. Коло павільонів куренє заборонене. Також заборонено вводити пси на виставу. Крім того видала полиция також приписи що до доїзду і від'їзду возів і фіякрів до площи вистави. Рух возів тягарових, а то з материялом будівляним або опаловим має в часї від 1 червня аж до замкнення вистави перестати кождого дня о 3-ій годинї з полудня на всїх улицях доїздових до вистави.

— **Зелїзниця електрична у Львові** зачинає нинї правильний курс від головного двірця зелїзничого до школи сьв. Софії коло Стрийского парку, а від 5 червня до площи вистави. Цїлий шлях буде подїлений на 4 секциї а то: від двірця до політехніки, від політехніки до віденьскої каварнї, дальше до рога улиці Зеленої і Зиблике-вича і з відси до площі вистави. Шлях личаківский буде мати також дві секциї а то: від віденьскої каварнї до костела св. Антонія і з-відтам до кладовища. Крім того будуть означені численні перестанки.

— **Знижені цїни їзди на виставу** установили дирекциї руху зелїзниць державних. Они винесуть разом з білетом вступу на виставу зі Львова до Кракова і назад I клясою 11 зр. 12 кр., II. клясою 7 зр. 54 кр., III. клясою 3 зр. 98 кр. — Специяльні поїзди будуть приїздити з Кракова і Черновець що суботи, а виїздити назад в недїлю.

— **Каси позичкові.** Дня 24 мая відбув нараду кружок Русинів станїславівских і з околиці Станїславова над статутами сільских кас позичкових. Принято (з малими змінами) статут предложений о. Н. Бачиньским, парохом з Милованя. Сей статут лучить каси з шпихлїрами і має бути для наших селян практичний і відповідний. Філїя „Просьвіти“ випечатає той статут і буде закладати такі каси по селах.

— **Відміна.** В Кремнї, ясліского повіта, селянка Прочко привела на сьвіт дві дївчинки, зрослі животами. Мати має 40 лїт; близнята здорові і добре розвинені.

— **Християньску крамницю** отворено дня 20 цьвітня в селї Кливодни на Буковинї. В тїй громадї були 4 коршми, а коли люди отверезили ся лишила ся лиш одна, а за те повстала читальня, крамниця, а тепер наміряють побудувати величаву церков, бо теперішна стара маленька і низька не може помістити всїх людий.

— **Фальшиві гроші.** Велике число фальшивих двацятаків (сотиків) курсує у Відни. Фальсифікати зроблені дуже удачно, лише число „20“ вибите відворотно.

— **Скритоубійство.** В Будини коло Краківця 23-лїтний паробок Стефан Олег з Гнїйниць убив сокирою селянина Дмитра Заїла при співучасти своєї любовниці а жінки убитого. Убійників закованих спроваджено вже до арешту в Краківци. Олег признав ся до вини, але каже, що жінка убитого цїлий рік намавляла его до того злочину. Убійника зловив жандарм Козакевич, що цїлий день гонив за ним по полях і аж вечером удало ся єму найти его в житї.

— **Мормони,** що подібно як Турки мають богато жінок, а не одну, вибирають ся з над озера Солоного в Америці до Европи, ширити свої засади. Іменно з Нового Йорку доносять, що тисяч ісповідників Бріґема Юнґа вибирає ся до Франциї, Німеччини і инших країв Европи, щоби ширити многоженьство. Не перший се раз вибирають ся Мормони до „старого сьвіта“. Кілька лїт тому заїхали они до Туриниї, але там нїкого не навчили своїх звичаїв, а тепер один Мормон жиє в Парижи. За то в Данії найшли ся люди, котрим за мало одної жінки, і пристали до тої секти многоженців.

Телєґрами.

Відень 31 мая. Найдост. Молода пара кн. Август Кобурґский і Архікн. Каролина Мария Іммакулята виїхали вчера по полудни до Шлядмінґ. На двірци пращали їх кн. Альфред Кобурґский і другі члени родини.

Відень 31 мая. Після автентичних вістий, які одержала Pol. Corr. з Софії, суть особисті відносини кн. Фердинанда до Стамболова, котрий уступив з своєї посади, зовсїм добрі. Три годинна конференция випала вдоволяючо для обох сторін.

Софія 31 мая. До вчера полудня не настала в справі утвореня нового кабінету нїяка зміна. Іменини князя обходжено вчера торжественно богослуженєм і ревією войсковою. Місто було прибране хоругвами. Всюди був спокій і нїгде не проявили ся якісь незвичайні ознаки.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

вів его до порту. Скоро пароход запустив в порті якор, настала на покладї сцена, яку трудно описати; високі як дуби Араби, в одежах всілякої краски вбігли на корабель і кинулись як дикі на наші пакунки та рвали їх, що аж стали ся бити над ними; кождий хотів вхопити для себе пакунок а з ним взяти і гостя з собою. Ми вийшли відтак на беріг і мусїли переходити через єгипетску комору митову. Урядники митові зревідували тут досить скоро наші річи, переглянули у кождого его паспорт, а відтак пустили до міста, де ми зараз за Арабами, що несли наші пакунки, розійшли ся по гостинницях.

Александрия — то місто, котре годить ся близше оглянути; вже за римских часів грало оно велику ролю, бо було по Римі найславнїйшим містом. З перших початків християньства, звістне оно з того, що сюди вислав був св. Ап. Петро з Риму св. євангелиста Марка, котрого установив епіскопом в Александриї, а котрий тут заснував першу громаду християньску. Араби і Турки називають се місто Іскандерієх або Скандерієх. Перший початок міста походить від Александра Великого, короля Македонії, котрий заснував его 331 лїт перед рождеством Христовим, а котрого опісля в сїм місті похоронено. В стародавних часах було місто дуже правильно збудоване і обведене довкола мурами, улиці в нім були прості і рівнобіжні до себе. Перед містом на мори від півночи був великий остров Фарос, з великою, славною в ті часи ліхтарнею морскою, котру зачислено до чудес сьвіта. Остров сей був получений з містом ґреблею, в котрій на обох еї кінцях були великі мости, попід котрі могли перепливати кораблї. Від часу основаня сего міста, було оно грецкою столицею Єгипту, а коли відтак по смерти Александра дістало ся в руки єгипетских королїв з родини Птоломеїв, стало ся оно було їх резиденциєю і осідком грецкої учености, культури і цивілїзациї. В часах свого розцьвіту мало місто 300.000 мешканців, самих людий вольних, невчисляючи до того невільників, котрих могло бути друге тілько. Найважнїйшими під той час будинками були тут палати Птоломеїв з прекрасними огородами і парками, театер і великі маґазини торговельні. Зараз коло палати королевскої знаходив ся величкий будинок, в котрім містила ся найбільша тогди на весь сьвіт бібліотека, заложена королем Птоломеєм II., прозваним Філядельфом для того, що оженив ся був з своєю рідною сестрою. Ся бібліотека, кажуть, мала до 700.000 звоїв (книжок тогди ще не було, лиш писано на папери, котрий відтак звивано в трубки) і обнимала всю тодїшну лїтературу грецку, римску, індийску і єгипетску. Підчас війни Цезаря з Помпеєм, котрий утїк був до Єгипту, була ся бібліотека по части згоріла. Друга, але вже менша бібліотека містила ся в сьвятини божка Сераписа в т. зв. Серенейон; була то підручна бібліотека для учених, котра обнимала 48.000 томів і задержалась аж до часів Теодозия Вел., але підчас борби християн з поганами також згоріла. Розповідають однакож, що ся бібліотека була ще лишила ся аж до часів арабских, а коли арабский султан Омар заняв був Александрию, то казав спалити всї книги, бо казав: або они містять в собі все то, що єсть в коранї (в магометаньскій книзї віри) і они не потрібні, або містять в собі щось иншого і длятого шкідливі. Здаєсь однакож, що тогди згорів лиш останок з сеї бібліотеки, а найбільшу часть спалили Християни.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.